

പിന്നെയും പൂക്കുമി ചില്ലുകൾ

ഭൂമിയിലായിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കീറ് ആകാശവും
ആകാശത്തായിരിക്കുമ്പോൾ
ഒരുപിടി മണ്ണും മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുക.
ഭൂമിയിലും നിങ്ങൾ തളിർക്കും;
ആകാശത്തിലും വേരു പടരും.

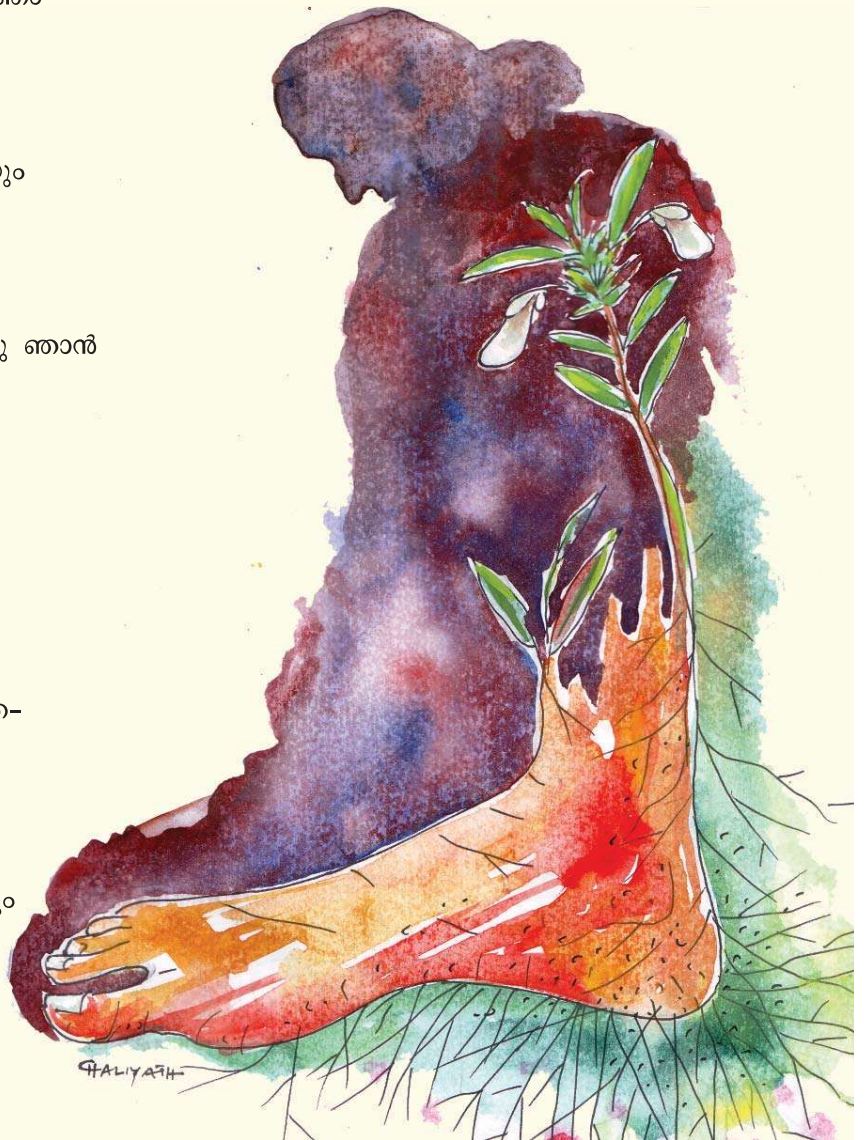
(വേരും തളിരും) - പി.കെ. പാറക്കടവ്

ഈ കഥ നമ്മോടു പറയുന്നതെന്താണ്? ചർച്ചചെയ്യുക.

പുതുവർഷം

അമ്മ പറഞ്ഞതിനപ്പുറം മറ്റൊന്നും-
 മില്ലാതിരുന്നൊരാളപ്പോയ കാലം,
 മാവേലി നാടുവാണീടുംകാലം പാടി-
 പ്പുനുള്ളിപ്പോയ പൊന്നോണക്കാലം,
 ദേവിതൻ കോവിലിൽ, കുഞ്ഞുടുപ്പിട്ട ഞാ-
 നോരോ പടിയെണ്ണിക്കേറുന്നേരം,
 കൂപ്പുക കുഞ്ഞിക്കൈയെങ്കിൽക്കരിവള
 കാപ്പാകുമെന്നമ്മ ചൊന്ന കാലം,
 പുസ്തകസഞ്ചിയിൽക്കൊച്ചുനെല്ലിക്കയും
 പച്ചപ്പുളിയുമൊളിച്ച കാലം,
 ആരോടുമില്ലാ വഴക്കെന്നു പുഞ്ചിരി-
 ച്ചാരോടും കൂടി നടന്ന കാലം,
 അക്കാലം പൂക്കളും തീർത്തതോർക്കുന്നു ഞാൻ
 നിശ്ചയമമ്മയോടൊത്തുതന്നെ
 മുറ്റത്തിന്നെശ്വര്യം ചാർത്തുമ്പ്പൂക്കളോ-
 ടൊപ്പമെന്നമ്മയും തുമ്പപോലെ
 ആകുലചിന്തകളായിരം കുന്തങ്ങ-
 ളാഴത്തിൽക്കോർക്കും ശിരസ്സുനീർത്തി
 തീരാപ്പകയും തിളയ്ക്കുമീ സ്നേഹവും
 തീയിട്ടെരിച്ച മനസ്സുയർത്തി
 ആരോടും ചേരുവാനാകാതെ, വൈദ്യുത-
 വീചിപോലാപത്തായ് മാറും കാലം,
 ജീവിതാനന്ദങ്ങൾ കാട്ടുതേനുട്ടിയും
 കാടുകാണിച്ചും രസിപ്പിച്ചാലും
 പോരെന്നു രക്തവും മാംസവും മജ്ജയും
 നോവെടുത്തുച്ചത്തിലാർക്കും കാലം,
 ഓണവും പൂവും മറന്ന മലയാള-
 നാടിങ്ങു ഖിന്ന ഞാൻ നോക്കിനിൽപ്പു.

ഇത്തിരിമണ്ണില്ലാതെത്രപേർ, കുടുപോൽ
കൊച്ചുവീടത്ര, പൂവെങ്ങു പിന്നെ!
ഫ്ളാറ്റിലെ ബാൽക്കണിത്തുഞ്ചത്തു കർക്കട-
ക്കാറ്റും മഴയും കൊടി ചുരുക്കി
താഴത്തെയിത്തിരി മണ്ണിൽ വിനീതയാം
പാവത്തെ, തുമ്പയെക്കണ്ടുനിൽക്കെ
വേദനിപ്പിക്കാത്തൊരമ്മതൻ നിശ്ശബ്ദ-
വേപമുവാർന്ന മുഖം സ്മരിപ്പൂ
എന്തിന്നു പൂക്കളും? എന്തിലും മീതെയാ-
ണമുഖം സ്നേഹമായുജ്ജ്വലിക്കെ.

ഓണപ്പുലർച്ചയിൽ കുരിശുൾ നീക്കിയെൻ
വീടുന്നകത്തമ്മ വന്നുദിക്കും.
മാലറ്റുപോകും, വരുംവർഷമക്ഷയ-
ശ്രീയാം വലത്തുകാൽ വച്ചുകേറും.

(വിജയലക്ഷ്മിയുടെ കവിതകൾ)

-വിജയലക്ഷ്മി

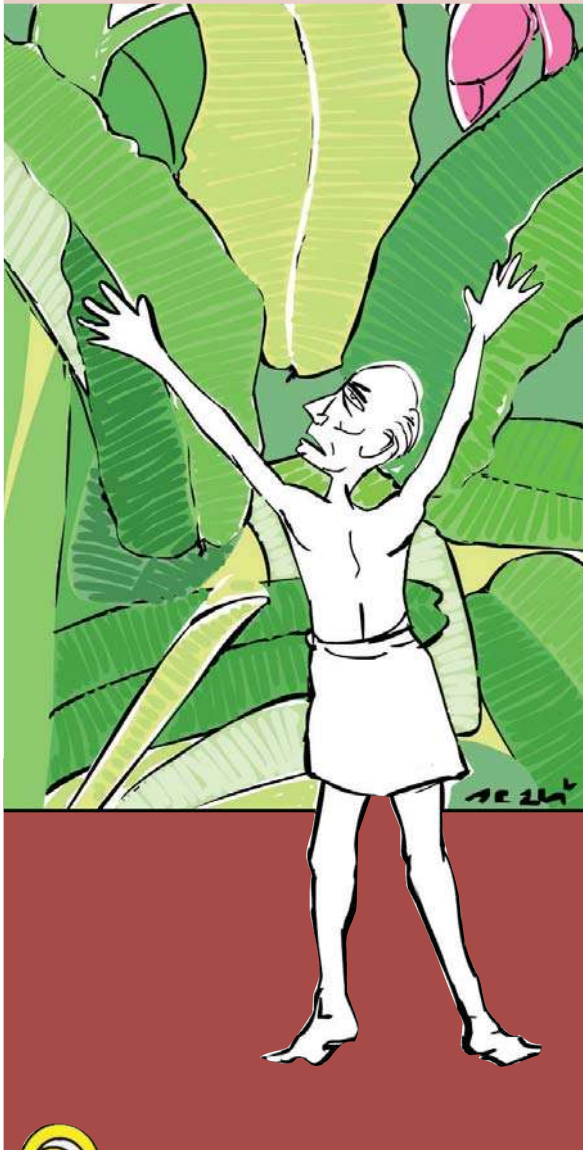

- ✧ പൊയ്പ്പോയ കാലം എന്തെല്ലാം സ്മരണകളാണ് കവയിത്രിയിൽ ഉണർത്തുന്നത്?
- ✧ “ഓണവും പൂവും മരുന്ന മലയാളം-
നാടിങ്ങു ചിന്ന ഞാൻ നോക്കിനിൽപ്പൂ”
- കവയിത്രിയെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നത് എന്തെല്ലാമാവാം?
- ✧ “ജീവിതത്തിലുടനീളം അമ്മ ഒരു പ്രത്യാശയായി മാറുന്നു.”
ഈ പ്രസ്താവനയിലെ ആശയത്തെ പാഠഭാഗവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് വിശകലനക്കുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കുക.
- ✧ “മുറ്റത്തിനൈശ്വര്യം ചാർത്തുമാപ്പുക്കളോ-
ടൊപ്പമെന്നെയും തുമ്പപോലെ”
ഈ വരികളിലെ കാവ്യഭംഗി കണ്ടെത്തുക.
- ✧ “ആരോടുമില്ലാ വഴക്കെന്നു പൂഞ്ചിരി-
ച്ചാരോടും കൂടി നടന്ന കാലം”
കൂട്ടിക്കാലത്തെക്കുറിച്ച് കവയിത്രി ഓർമ്മിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്. നിങ്ങളുടെ കൂട്ടിക്കാലത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മക്കുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കുക.

1940 കളിലെ
ജ്യോതിരുവിതാംകൂർ;
അവിടത്തെ
കാർഷികജീവിതം
പശ്ചാത്തലരാകി
രചിച്ച
ചെറുകഥ.

ആ വാഴവെട്ട്

കുറുത്തിൽ നട്ടാൽ കുടത്തോളം: മീനത്തിലാ
യാൽ എങ്കണ്ണിനോളം മാത്രം. കുറുത്തിലെ വെളുത്ത
വാവിൻനാൾ നടുന്നതാണ് ഏറ്റവും നല്ലത്. എങ്കിൽ
ആ ചേനയ്ക്ക് ചന്ദ്രനോളം തന്നെ മുഴുപ്പുണ്ടാ
യിരിക്കും.

ചേനത്തലകൾ ഏതേതുകാലത്ത് നടണമെന്നു
ഉള്ള കാര്യത്തിൽ മർക്കോസുചേട്ടന് വളരെ
നിശ്ചയമുണ്ട്. അയാൾ ഒരു നല്ല കൃഷിക്കാരനാണ്.
എല്ലാകൾ ഉതിനിൽക്കുന്ന ആ ശരീരവും വളഞ്ഞ
നട്ടെല്ലും ഒട്ടിയ കവിളും കൂഴിഞ്ഞ കണ്ണും അർധ
നഗ്നമായ ശരീരവും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ
അയാളെ ഒരു കൃഷിക്കാരനെന്ന് വിളിച്ചുപറയും.

കുറുത്തിലെ കാലുപൊള്ളുന്ന വെയിലത്തുനിന്ന്
അയാൾ നിലം ഒരുക്കുകയാണ്. ശരീരത്തിൽക്കൂടി
വിയർപ്പുചോലകൾ അങ്ങനെ ഒഴുകുന്നു.

ശ്മശൂനിരകൾ വളർന്നുനിൽക്കുന്ന ആ
മുഖത്തുനിന്ന് പ്രസന്നത എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ
പറന്നകന്നിരിക്കുന്നു! ഒരു കർഷകന്റെ മുഖത്ത്
പ്രസന്നതയന്വേഷിക്കാൻ കേരളത്തിനു നേരമില്ല.
അവ ശക്തിയെരിഞ്ഞടങ്ങിയ ബാറ്ററികൾ പോലെ
നിലകൊള്ളുന്നു.

“പെണ്ണേ റാഹേലേ!” -തുമ്പക്കൈയുടെ ഉപരി
തലത്തിൽ കൈപ്പത്തി ചേർത്ത് അവശനായി നിന്നു

കൊണ്ട് ആ പിതാവ് പുത്രിയെ വിളിച്ചു. ദാഹം കൊണ്ട് അയാൾ വിഷമിക്കുന്നു.

“എന്തുവാ അപ്പച്ചാ?” അവൾ അന്വേഷിച്ചു.

“ഒന്നു കുടിക്കാൻ.”

ഒരു അയിരൂപ്പട്ടി നിറച്ചു കഞ്ഞിവെള്ളവുമായി റാഹേൽ പിതാവിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു. കിട്ടിയപാടെ ആ പരവശൻ അതു കുടിച്ചുതുടങ്ങി. കഞ്ഞിവെള്ളം കുടിക്കുന്നത് അയാൾക്കു വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. തന്നെയല്ല, വിയർത്തൊലിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ പച്ചവെള്ളം കുടിച്ചാൽ ജലദോഷത്തിനു കാരണ വുമാണ്. ആവശ്യബോധത്തിന്റെ ഗൗരവത്തിൽ മൂന്നുനാലു കവിൾ ഇറക്കിയശേഷം വല്ലായ്മ നിഴലിക്കുന്ന മുഖത്തോടുകൂടി അയാൾ ചോദിച്ചു :

“എന്റെ മോളേ, ഇതെങ്ങനെ കുടിക്കുന്നു? നാഴി കഞ്ഞിവെള്ളം പോലും ചൊവ്വേണേരേ കുടിക്കാ നില്പ്.” പലതും സഹിക്കേണ്ട ആ കൃഷിക്കാരൻ പരാതി പറഞ്ഞു.

“എന്റെ അപ്പച്ചാ, തെക്കനില്പ്; അതിനുമുമ്പ് അരി വെന്തു.”

റേഷനരിയെപ്പറ്റി റാഹേൽ റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിച്ചു. അതു പച്ചരിയായിരുന്നു. നെല്ലും പൊടിയും പൊടിയരിയും കല്ലും സഹിക്കാം. അവയുടെ ഉള്ളിൽ യോഗനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവരാശികളായിരുന്നു വിഷമം.

പ്രാണായാമപടുക്കളായ യതിവര്യൻമാർ ജലത്തിനു മുകളിൽ നിഷ്പ്രയാസം ശയിക്കാറുണ്ട്. ഈ അരിക്കുട്ടങ്ങൾക്കും അതു സാധിക്കും. നോമ്പുകാലത്ത് ആഹാരത്തിൽ മാംസബന്ധം ആ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് നിഷിദ്ധമത്രേ. പക്ഷേ, റേഷനരി ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്ക് അതെങ്ങനെ സാധിക്കും?

“എന്റെ മോളേ, നല്ലൊരു നോമ്പായിരുന്നു. കഞ്ഞിവെള്ളത്തിനുപകരം സുപ്പാണല്ലോ കുടിക്കുന്നത്.”

പിതാവിന്റെ തമാശകേട്ടു റാഹേൽ ചിരിച്ചു പോയി. അവൾ പറഞ്ഞു:

“പച്ചരിയല്ലാതെ ഒറ്റപ്പീടികേലെങ്കിലും പുഴുക്കു ലരി കിട്ടാനില്ല. നാട്ടോടെ നടപ്പുള്ളതല്ലേ. ഇനി ഇതുപോലും കിട്ടുകേലെന്ന്.”

“ഏത്?” ആ കർഷകനു വെറുപ്പായി.

“ഈ പച്ചരി പോലും....”

“അരി തരാനില്ലെങ്കിൽ എല്ലാത്തിനും കുറേ വെഷം തന്ന് അങ്ങ് കൊന്നേക്കട്ടെ. എന്നാൽ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലല്ലോ. ഈ പത്തും മുവായിരോമൊക്കെ മേടിക്കുന്നോർക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നോ ക്ഷാമം വരാൻ പോകുന്നെന്ന്. വരാവോകുന്ന കാര്യം കാണാൻ കണ്ണില്ലാത്തോർ പിന്നെ എന്തിന് ഇതിനൊക്കെ പോകുന്നു?”

വൃദ്ധന്റെ അത്തരം വാദഗതി റാഹേലിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിഷ്പഫലമാണ്. അവൾക്ക് അതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

മർക്കോസുചേട്ടൻ വീണ്ടും കിളയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മാറിലേക്ക് വീഴുന്ന വെട്ടുപോലെ തുമ്പ അയാളുടെ കൈയിൽനിന്ന് മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അയൽക്കാരിൽ ഒരാൾ വന്നു മർക്കോസ് ചേട്ടനോടു പറഞ്ഞു: “മർക്കോസുചേട്ടനറിഞ്ഞോ, പുരയിടത്തിൽ നല്ലപോലെ കൃഷിചെയ്യുന്നോർക്കു സർക്കാരിന്നു സമ്മാനം കൊടുക്കുമെന്ന്.”

“അതു കൃഷി ചെയ്തുകഴിഞ്ഞല്ലോ? ചെയ്യുന്നേന്നു മുമ്പ് വല്ലതും കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ! വേണ്ട, ഒന്നും സഹായിക്കാതിരുന്നു മതിയായിരുന്നു.”

രണ്ടുമൂന്നു പരിഷ്കാരികൾ ആ കർഷകന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു.

“നിങ്ങളുടെ പേരെന്ത്?” അവർ ആ കർഷകനോട് ചോദിച്ചു.

മർക്കോസ്: “എന്താ വിശേഷം?” വിവരമറിയാൻ വൃദ്ധന് തിടുക്കമായി. അയാൾ അവരെ ഗൃഹത്തിലേക്കു നയിച്ചു. ആ കർഷകഗൃഹം പരിഷ്കാരിക

ളായ ആ ചെറുപ്പക്കാരെ സ്വീകരിക്കത്തക്കവിധം ശക്തിയുള്ളതായിരുന്നില്ല. അവർക്കു നൽകാൻ ഒരു കസേരപോലും അവിടെയില്ല. തിണ്ണയിൽ ചിതറി കിടക്കുന്ന ചപ്പും കുപ്പയും കൈച്ചുരുക്കോടുകൂടി റാഹേൽ തൂത്തുവാരി. അവൾ അതിഥികൾക്ക് ഇരിക്കുവാൻ ഒരു പായ് നിവർത്തു.

“വേണ്ടോ; ഞങ്ങൾക്കിരിക്കണമെന്നില്ല. ഇവിടെ വാഴയെത്രയുണ്ട്?” അവർ ചോദിച്ചു.

ആ ചോദ്യത്തിനുമുമ്പിൽ ഇടിവെട്ടേൽക്കുന്നതു പോലെ വൃദ്ധൻ ഞെട്ടിപ്പോയി.

വാഴ വെട്ടുവാൻ ആളുകൾ ഇറങ്ങിയിട്ടുള്ള കഥ അയാൾ നേരത്തേ കേട്ടതാണ്. അവരാണ് തന്നെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ പാവപ്പെട്ട കർഷകന്റെ ഉള്ളിൽ തീ പിടിച്ചു.

അയാൾക്ക് കഷ്ടിച്ച് ഒരേക്കർ സ്ഥലമുണ്ട്. അത്യധാനംകൊണ്ട് ചുവടുപിടിപ്പിച്ച കുറേ വാഴ യാണ് ആ പുരയിടത്തിന്റെ പച്ച; ആ കർഷക കുടുംബത്തിന്റെ തണൽ. കണ്ണനും പാളേങ്കോടനും പൂവനും ഏത്തന്നുമായ വാഴകൾ. ആ കുടിയിലെ ജീവിതച്ചുടു വീശിത്തണുപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മരതകക്കാറ്റാടികളായിരുന്നു അവ. ഇലയും നാരും വിറ്റ് അയാളുടെ കുട്ടികൾ എങ്ങനെയായാലും ആഴ്ചയിൽ ഒരു രൂപയെങ്കിലും ആദായമുണ്ടാക്കും. വെള്ളിയാഴ്ച ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ഒരു കുലയെങ്കിലും കർഷകനും കിട്ടുകയും ചെയ്യും. അവ വെട്ടുകയെന്നുവരുന്നതും അയാളുടെ കഴുത്തുവെട്ടുന്നതും ഒരുപോലെത്തന്നെ.

“പറയൂ, എത്ര വാഴയുണ്ട്?” അവർ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ; ഞാൻ എണ്ണിനോക്കി യിട്ടില്ല. ഇത്രോ വാഴയുണ്ട്.” വാഴക്കൂട്ടത്തിന് നേർക്ക് കൈയോടിച്ചുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ തുടർന്നു: “ഇതാണ് എന്റെ അന്നന്നേപ്പം.”

“എന്റെ അന്നന്നേപ്പം! വാഴ വെട്ടാൻ ഓർഡർ പാസായ കാര്യം തനിക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? ഈ വാഴയെല്ലാം വേഗം വെട്ടിക്കൊള്ളണം.”

“അയ്യോ! രോഗമുള്ള വാഴയല്ലേ വെട്ടേണ്ടത്?” ഗർഗദകണ്ഠനായ ആ കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

“ഇതിനു രോഗമില്ലെന്നു തനിക്കെങ്ങനെയറിയാം? താനാണോ ഇതൊക്കെ നിശ്ചയിക്കുന്നത്?”

ആ ചോദ്യം കേട്ട് ആ വാഴത്തൈകൾ നടുങ്ങിപ്പോയി. “ഇതിനു രോഗമൊന്നുമില്ലെന്നുള്ളത് എനിക്കറിയാം. ഞാൻ കൃഷിക്കാരനല്ലേ? രോഗമുള്ളത് ഞങ്ങൾക്കു തിരിച്ചറിയാം.”

“എടോ, തന്റെ വകുപ്പും ചട്ടവുമൊന്നും പറയേണ്ടാ. ഇതൊക്കെ രോഗബാധിതസ്ഥലങ്ങളാണ്. ഇതൊക്കെ ഗവൺമെന്റ് ഓർഡറാണ്. താൻ ഗസറ്റു നോക്കൂ.”

“അയ്യോ, അതെന്തുവാ ഈ ഗജേറ്റ്?”

“ഗജേറ്റ്.” ആ അഭ്യസ്തവിദ്യർക്ക് ചിരിവന്നു. കോമൺസെൻസുപോലുമില്ലാത്ത ആ കർഷകന്റെ അടുക്കൽ സംസാരിക്കുന്നത് അവരുടെ സ്റ്റാറ്റസിനു യോജിച്ചതായിരുന്നില്ല. ചിരിയടക്കിക്കൊണ്ട് അവരിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു: “എടോ, ഗജേറ്റല്ല; ഗസറ്റ്. ഗസറ്റെന്നു താൻ കേട്ടിട്ടില്ലേ?”

“ഇല്ല.”

“ആ, അതു വായിച്ചുനോക്ക്. സർക്കാരു വകയാ.”

“അതു ചുമ്മാ കിട്ടുന്നതാണോ?”

“അതേ, ചുമ്മാ!”

“അയ്യോ, അല്ലാതെ ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ അതെങ്ങനെ കിട്ടും?”

“എടോ, അതൊന്നും താനറിയേണ്ടാ. ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം ഈ വാഴയെല്ലാം വെട്ടിക്കൊള്ളണം. അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ വെട്ടിക്കും. ഞങ്ങൾ വെട്ടിയാൽ ആ നഷ്ടംകൂടി താൻ കൊടുക്കേണ്ടതായിവരും, കേട്ടോ?”

“നിങ്ങളിങ്ങനെ കണ്ണിച്ചോരയില്ലാതെ പറന്നല്ലോ.” ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞ സങ്കടത്തോടുകൂടി ആ കർഷകൻ തുടർന്നു: “ഇതൊക്കെ വെട്ടിക്കളഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഞാനെന്തു ചെയ്യും?”

“എടോ, ഇവിടുത്തെ വാഴയ്ക്കെല്ലാം രോഗമുണ്ട്. അതൊക്കെ വെട്ടിക്കളഞ്ഞുകൊള്ളണമെന്നു ഗവൺമെന്റിൽനിന്ന് ഓർഡർ ഇട്ടിരിക്കുകയാണ്. അറിഞ്ഞോ?”

ഓർഡർ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ മുമ്പിൽ ആ പാവം കൃഷിക്കാരൻ എന്തു ചെയ്യും? എങ്കിലും അയാൾ ചോദിച്ചു: “അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ തെങ്ങിനുമൊണ്ടല്ലോ രോഗം. തെങ്ങായതെങ്ങെല്ലാം കാറ്റുവീണിരിക്കുന്നു. കവുങ്ങും തേ, എന്റെ ഈ പ്ലാവേലെ ഒരു ചക്ക ആദ്യ

കാലത്ത് ഒരാൾ എടുക്കത്തില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പം ഒരാഞ്ഞിലിച്ചക്കയോളമേയുള്ളൂ. അതും എട്ടോ പത്തോ. ആദ്യകാലത്ത് ഈ മണ്ണിൽ വളമേ വേണ്ടാരുള്ളൂ. ഇപ്പം വളമിട്ടില്ലേ, ഒരു ചുവടു കപ്പപോലും പച്ചപിടിക്കുന്നില്ല എന്നു വിചാരിച്ച് ഈ മണ്ണെല്ലാം അങ്ങു നശിപ്പിച്ചാ മതിയോ? ആദ്യം വെട്ടേണ്ടത് ഈ തെങ്ങൊക്കെയാ. രോഗം വന്നാൽ എല്ലാം വെട്ടിക്കളഞ്ഞാ മതിയോ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ ആശുപത്രിയും ഒന്നും വേണ്ടല്ലോ. എല്ലാരും കൊന്നാപ്പിനെ ആശുപത്രി വേണോ? ഇന്നാണോ ഈ വാഴരോഗം? ഇതിനു മുമ്പെങ്ങും ഇത് ഇല്ലായിരുന്നോ?”

ആ വാഴയുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു ദേഷ്യം വന്നു. അവരിൽ പ്രധാനി പറഞ്ഞു:

“എടോ, മതി; നിറുത്ത്. തന്റെ പ്രസംഗമൊന്നും കേൾക്കേണ്ട. വരുന്ന തിങ്കളാഴ്ചയ്ക്കകം ഈ വാഴയെല്ലാം വെട്ടി കൂഴി കൂഴിച്ച് അതിലിട്ടു മുടിക്കാളെന്നും അതിനാണു ഞങ്ങളെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒന്നുരണ്ടല്ല; രൂപ അയ്യായിരം വീതമാണ് ഗവൺമെന്റിന് ചെലവ്. തനിക്കറിയാമോ?”

“ഏതിന്, ഈ വാഴ വെട്ടാനോ?” ആ കർഷകൻ ചോദിച്ചു.

“ങ്ളം, എന്താ?”

“എന്നാ അതു ഞങ്ങൾക്കു വല്ല വളമോ വിത്തോ തരാൻ ചെലവാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ!” മർക്കോസു ചേട്ടൻ ആത്മാർത്ഥയോടുകൂടി പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് അതു പിടിച്ചില്ല. അവർ അവിടെനിന്ന് സഗൗരവം നടന്നു.

കർഷകൻ അവരെ നോക്കി വളരെനേരം അങ്ങനെ നിന്നുപോയി. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടു കൂടി വിഷാദമഗ്നനായി നിന്ന പിതാവിനെക്കണ്ടു റാഹേൽ പറഞ്ഞു: “അപ്പച്ചാ, നമുക്ക് ഇവിടുന്ന് പൊയ്ക്കളയാം. വല്ല മലബാറിലും പോകാം. കൃഷിചെയ്യാൻ ഭൂമിയുമില്ല. ചെയ്യുന്ന വകയൊട്ടു ചെയ്യിക്കുമില്ല.”

അന്ന് ശനിയാഴ്ചയാണ്. ആ അവധിദിവസം തികയാൻ ഇനി ഒരു ദിവസം കൂടിയേ വേണ്ടു. മർക്കോസുചേട്ടൻ ആ വാഴച്ചുവട്ടിലേക്കു നടന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ രക്തധമനി കളായ ആ ചെടികളുടെ ഓരോ ചുവട്ടിലും ഹൃദയഭാരത്തോടുകൂടി അയാൾ നോക്കിനിന്നു. ആ ദുഃഖി

തനിലുള്ള അനുകമ്പയാലോ എന്നു തോന്നുമാറ് വാഴക്കൈകൾ മന്ദമായി വീശി അയാളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അയാൾ ആ ചെടികൾ എണ്ണിനോക്കി. കുലയ്ക്കാരായതും കൂടം വന്നതുമായ അറുപതോളം ചെടികൾ. ഇവ ഓരോന്നുമാണല്ലോ താൻ വെട്ടേണ്ടത് എന്നു വിചാരിച്ച് അയാളുടെ ഹൃദയം ഉരുകി. അയാൾ ചിന്തിച്ചു: ‘എങ്കിൽ എന്റെ പൗലോസിനേയും ജോണിനേയും റാഹേലിനേയും മൊക്കെ അങ്ങു വെട്ടിക്കളയുകയല്ലേ ഭേദം?’

വെയിലിൽ മണ്ണ് ഉരുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ ഇളംകാറ്റിൽ തെല്ലൊരു ആശ്വാസം ഉണ്ടുകൊണ്ട് ആ കർഷകൻ ഒരു വാഴച്ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നു. കാൽമുട്ടിൽ കൈമുട്ട് ഊന്നി ആ കൈപ്പത്തികൊണ്ട് ശിരസ്സു താങ്ങി അയാൾ അങ്ങനെ ഇരിക്കുകയാണ്. അയാളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട വരിക്കമാവിലേക്ക് അയാൾ നോക്കി. അതും ഈ പ്രാവശ്യം അയാളെ ചതിച്ചിരിക്കുന്നു.

അത് ആ മാവിന്റെ മനഃപൂർവ്വം കൊണ്ടല്ല.

ഒന്നാമതരം വരിക്കമാങ്ങാ, അതു നിറയെ കായ്ക്കാറുണ്ട്. ഈ പ്രാവശ്യവും അതു നിറയെ പൂത്തു. ഇല കാണാൻ പാടില്ലാതെ മുറ്റിയ പൂവുകൾ അയാൾ ആഹ്ലാദിച്ചു. പക്ഷേ, നിലാവ് ആ മാവിനെ ചതിച്ചു. ആദ്യം ഇരുട്ടുള്ള പക്ഷത്തിലാണ് ആ മാവു പൂത്തത്. പാതിരാ കഴിയുമ്പോൾ നിലാവു തെളിയും. നേരം വെളുത്തതാണെന്നു വിചാരിച്ചു മാവു കണ്ണുതുറക്കും. അധരം വിടർത്തും. പക്ഷേ, ചതിയന്റെ മുമ്പിലാണ് തങ്ങൾ ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അവർ അറിഞ്ഞില്ല. അധരം വിടർത്തി എഴുന്നേറ്റു ഓരോ മാവിൻപുവും ചന്ദ്രന്റെ വഞ്ചനയിൽപ്പെട്ട് ഉരുകി താഴെവീണു. സൂര്യൻ വന്നുനോക്കുമ്പോൾ ആ മാവിലെ പൂവായ പൂവെല്ലാം മാവിൻചുവട്ടിൽ!

മാവിന്റെ കാര്യം അങ്ങനെ. കൃഷിയിറക്കാനുള്ള വളമാണെങ്കിൽ ഒരു രൂപയ്ക്ക് ചാരം രണ്ടു പാട്ടു മാത്രം. ചാണകവും അങ്ങനെത്തന്നെ. ആവശ്യത്തിനുള്ള വളത്തിന് എത്ര ചുരുങ്ങിയാലും ഒരു അമ്പതു രൂപാ വേണം. അമ്പതു ചക്രം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ റാഹേലിന് ഒരു ചട്ട അയാൾ തയ്യിച്ചേനെ. അവൾ ഇട്ടിരിക്കുന്ന പഴയ ചട്ട അവളുടെ മാറിൽ നിർഭയമായ കീറൽ സാധിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ കിടക്കുന്നു.

ആ ഇളംകാറ്റിലിരുന്ന് അയാൾ ഒന്നു മയങ്ങിപ്പോയി. ഭയങ്കരമായ ഒരു സ്വപ്നം - ആ വാഴയായ വാഴയെല്ലാം വെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു. ചോരയൊലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഓരോ വാഴപ്പിണ്ടിയും എഴുന്നേറ്റ് നിന്ന് അയാളോട് പറയുന്നു: “അല്ലയോ ഉദാരനായ കർഷകാ, ഞങ്ങൾ പോകട്ടെ. നമ്മെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു നിറുത്തുകയും വെട്ടിമുറിവേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തെ ഭരണരീതിക്ക് ഉടനെ മാറ്റമുണ്ടാകും. നിങ്ങളുടെ രാജ്യം വരുന്നു. ആ നിതാനസ്വതന്ത്രമായ ഭൂമിയിൽവെച്ചു വീണ്ടും നമുക്കു കാണാം. നമസ്കാരം.”

“മർക്കോസുമാപ്പിളേ, മർക്കോസുമാപ്പിളേ...” അയൽക്കാരൻ ഗോപാലൻനായരു വന്ന് ആ സ്വപ്നക്കാരനെ ഉണർത്തി.

“എന്താ വാഴച്ചുവട്ടിൽ വന്നിരുന്ന് ഉറക്കംതുങ്ങുന്നത്?”

“ഓ- ഒന്നുമില്ല, കാറ്റുകൊണ്ട് ഞാനിവിടെ ഇരുന്ന് ഒന്നു മയങ്ങിപ്പോയി.”

“അറിഞ്ഞോ, തെക്കേടത്തെ വാഴയായ വാഴയെല്ലാം വെട്ടി. വളളിക്കാട്ടെ മമ്മതുമേത്തരുടെ

വാഴോം വെട്ടി. എന്റെ വാഴയും ഞാൻ വെട്ടാൻ പോകയാ. താനെന്താ വെട്ടാത്തത്? വെട്ടിയില്ലേ, അവരു വന്നു വെട്ടിക്കും. ആ ചെലവിനു പിന്നെ ഈ കുടിലുകൂടെ ജപ്തിചെയ്യും. എന്തു ചെയ്യണമോ, വരുന്നതൊക്കെ നമുക്ക് അനുഭവിക്കാം.”

ആ തിങ്കളാഴ്ച വളരെ നേരത്തേതന്നെ സൂര്യൻ ഉദിച്ചു. സാധാരണ മർക്കോസുചേട്ടൻ വാഴയ്ക്കു വെള്ളം കോരിക്കഴിഞ്ഞ സൂര്യൻ വരാറുള്ളു.

അയാളുടെ കിടക്കപ്പായിൽ അന്നു വെയിലു കയറി. ആ പരവശൻ ഉണർന്നു. ഇടത്തുവശത്തു നിന്ന പുളിയിലിരുന്ന് ഉപ്പൻ ചിലച്ചു. കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ട് ആ കർഷകൻ മുറ്റത്തിറങ്ങി. അയാളുടെ അനുജൻ വറുഗീസ് ദൂരെനിന്നു നടന്നു വരുന്നു. ഒരുമെൽ അകലെനിന്ന് ആ സഹോദരൻ ഇത്ര രാവിലെ തിടുക്കത്തിൽ നടന്നുവരുന്നതെന്തെന്നറിയാൻ മർക്കോസുചേട്ടൻ വെമ്പൽക്കൊണ്ടു.

“ചേട്ടാ, താസീൽദാരെജമാനുമൊക്കെ ഇന്ന് ഇങ്ങോട്ടാ- വേഗം ഈ വാഴയൊക്കെ വെട്ടിക്കോ.” വന്നപാടെ തന്റെ ചേട്ടനു വറുഗീസ് മുന്നറിവു കൊടുത്തു. അയാളുടെ വാഴയും അന്നുതന്നെ വെട്ടിത്തീർക്കണമായിരുന്നു.

“നേരമില്ല. ഞാനോണം”- വറുഗീസ് നടന്നു.

“ചിറ്റപ്പാ, തൊള്ളി കാപ്പികുടിച്ച്...” റാഹേൽ അപേക്ഷിച്ചു. പക്ഷേ, ആ ചിറ്റപ്പനു നേരമില്ലായിരുന്നു.

ആറ്റംബോംബിന്റെ യുഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ആ കർഷകൻ മുർച്ചയുള്ള തന്റെ വെട്ടരിവാളുമായി പൂരയിടത്തിലേക്കിറങ്ങി.

അയാളുടെ കാലടികൾ ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൈ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ഠം ഉണങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ആരോ നടത്തുന്ന വാഴവെട്ടിന്റെ മാറ്റൊലികളും.

ഒരു പൂവൻവാഴയുടെ ചുവട്ടിൽ അയാൾ നിന്നു. ഒറ്റ വെട്ടുകൊണ്ട് അത് രണ്ടു തുണ്ടമാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ! അതിനാണ് അയാൾ ചെന്നിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, അയാളുടെ കൈ ഉയരുന്നില്ല. ഉണങ്ങിയ ഒരു വാഴപ്പോള നീക്കിക്കളഞ്ഞ ശേഷം വളരെനേരം അയാൾ അവിടെ നിന്നുപോയി. വാഴയുടെ ശിരസ്സിലിരുന്ന് ഇളംകാറ്റ് പൊട്ടിയ ഇലത്തുണ്ടുകൾ വഴി എന്തോ പറയുന്നുണ്ട്. കവിൾത്തടം

വാഴപ്പിണ്ടിയിൽ അമർത്തിനിന്ന് ആ കർഷകൻ കരഞ്ഞു. ഇന്നുവരെ അയാൾ ആ വാഴച്ചുവട്ടിൽ ഒഴിച്ചിട്ടുള്ളത് ജലവും വിയർപ്പുതുള്ളികളും മാത്രമാണ്. അന്ത്യദിനത്തിൽ അയാൾ ഇതാ തന്റെ വിലയേറിയ കണ്ണീർത്തുള്ളികളും അതിനു നൽകുന്നു. ശിരസ്സിനു മുകളിൽ പടർന്നു നിരന്നുനിന്ന വാഴക്കൈകളിൽ അയാൾ കൈയോടിച്ച്, പതിന്നാലു തണ്ടെങ്കിലുമില്ലാത്ത വാഴ ആ പുരയിടത്തിലില്ല. ആ തണ്ടുകൾ അയാളുടെ വിരലുകളിൽ വെൺമയുടെ ലേപനം ചേർത്തു.

ഇങ്ങനെ നിന്നാലോ? അയാൾ ചിന്തിച്ചു.

ഒരുവിധത്തിൽ വെട്ടരിവാൾ അയാൾ ഉയർത്തി. ഒറ്റവെട്ട്, വാഴപ്പിണ്ടി ക്ഷണത്തിൽ പിന്നിട്ടശേഷം അരിവാൾച്ചുണ്ട് ആ കർഷകന്റെ ഇടത്തെ കാൽമുട്ടിലേക്ക് കുതിച്ചു.

കട്ടൻകാപ്പിക്കു റാഹേൽ പിതാവിനെ അന്വേഷിച്ചു. അത് ആറിത്തണുത്തു. ആറിത്തണുത്തുതന്നെ ഒരിടത്ത് അവളുടെ പിതാവും കിടക്കുന്നുണ്ട്. മാറിൽത്തല്ലി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ വാഴച്ചുവട്ടിലേക്കോടി.

അന്ന് ഉച്ചതിരിഞ്ഞപ്പോൾ വാഴവെട്ടുകാർ ആ പുരയിടത്തിൽക്കയറി. രോഗബാധിതമായ സ്ഥലത്ത് ഒറ്റ വാഴയെങ്കിലും ശേഷിക്കാതിരിക്കാൻ അവർക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ കുഴിയുണ്ടാക്കി അവയത്രയും അവർ കുഴിച്ചിട്ടു. മർക്കോസുചേട്ടൻ ആശുപത്രിയിലായിരുന്നു. പിതാവിനു കുടിക്കുവാൻ ഒരു കരിക്കിനുവേണ്ടി റാഹേൽ വീട്ടിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. വാഴവെട്ടുകയാൽ മരുഭൂമിയായിത്തീർന്ന പുരയിടം കണ്ട് അവൾ മാറിൽത്തല്ലി. കൃത്യനിർവഹണത്തിനുശേഷം ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ യാത്രതിരിച്ചു.

“എന്റെ പിതാവിനും രോഗമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെക്കുടി നിങ്ങൾ വെട്ടിമുടുക.” ഒരു സിംഹിയെപ്പോലെ തന്റേടത്തോടുകൂടി റാഹേൽ പറഞ്ഞു. അവളുടെ കൈയിൽ ഒരു കരിക്കുമുണ്ട്.

“പോ പെണ്ണേ, മരംകേറീ.”

(തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകൾ)

- പൊൻകുന്നം വർക്കി

✠ “അത്യധാനം കൊണ്ട് ചുവടുപിടിപ്പിച്ച കുറേ വാഴയാണ് ആ പുരയിടത്തിന്റെ പച്ച; ആ കർഷക കുടുംബത്തിന്റെ തണൽ.”

മണ്ണിനോടും കൃഷിയോടുമുള്ള മർക്കോസിന്റെയും റാഹേലിന്റെയും ആഭിമുഖ്യം ഈ വരികളിൽ തെളിയുന്നുണ്ട്. വിശകലനം ചെയ്യുക.

- ✠ • “വാഴവെട്ടാൻ ഓർഡർ പാസായ കാര്യം തനിക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? ഈ വാഴയെല്ലാം വേഗം വെട്ടിക്കൊള്ളണം.”
- ✠ • “രോഗം വന്നാൽ എല്ലാം വെട്ടിക്കളഞ്ഞാൽ മതിയോ?”

വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു കാഴ്ചപ്പാടുകൾ വായിച്ചല്ലോ. പാഠഭാഗം ആസ്പദമാക്കി ചർച്ചചെയ്യുക.

✠ “മക്കളും മണ്ണും വാഴകളും മർക്കോസിന് ഒരുപോലെയാണ്.” ഈ പ്രസ്താവന വാഴവെട്ട് എന്ന കഥ ആസ്പദമാക്കി വിലയിരുത്തി കുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കുക.

✠ കൃഷി പ്രമേയമായി വരുന്ന കഥകൾ ശേഖരിച്ച് കഥയരങ്ങ് സംഘടിപ്പിക്കുക.

എണ്ണ നിറച്ച കരണ്ടി

ഒരു സ്വപ്നദർശനത്തിന്റെ
പ്രേരണയിൽ
സാന്ദീയാഗോ എന്ന ഇടയബാലൻ
നടത്തുന്ന യാത്രയാണ്
പൗലോ കെയ്ലോയുടെ
'ആൽകെമിസ്റ്റ്' എന്ന നോവൽ.
ആ സ്വപ്നത്തിന്റെ അർത്ഥം കണ്ടെത്താൻ
അവൻ നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങളിലൂടെയാണ്
കഥ പുരോഗമിക്കുന്നത്.
തന്റെ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ
ചിത്രശലഭം, ജിപ്സിസ്ത്രീ, വൃദ്ധൻ തുടങ്ങി
പലരെയും സാന്ദീയാഗോ കണ്ടുമുട്ടുന്നു.
ഇതിൽ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത
ഒരു കഥയാണ് പാഠഭാഗം.

ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ അയാളുടെ മകനെ അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനായ ജ്ഞാനിയുടെ അരികിലേക്കയച്ചു, സന്തോഷത്തിന്റെ രഹസ്യമെന്താണെന്ന് അറിഞ്ഞുവരാൻ. ഏതാണ്ട് നാൽപ്പതു നാൾ അവൻ മരുഭൂമിയിൽ അലഞ്ഞു നടന്നു. ഒടുവിൽ അച്ഛൻ പറഞ്ഞ ജ്ഞാനിയുടെ വാസസ്ഥലം കണ്ടുപിടിച്ചു; കുന്നിൻമുകളിലുള്ള അതിമനോഹരമായൊരു കൊട്ടാരം.

അകത്തു ചെന്നപ്പോഴോ? അതിലും വലിയ വിസ്മയം. അവന്റെ സങ്കല്പത്തിലുണ്ടായിരുന്നത് അതിദിവ്യമായ ഒരു സന്യാസിവര്യനായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇവിടെ നല്ല തിരക്കും. പലതരത്തിലുള്ള ആളുകൾ വരുന്നു, പോകുന്നു. ചിലർ മൂലകളിൽ കൂട്ടം കൂടിനിന്ന് സംസാരിക്കുന്നു. ഒരുഭാഗത്ത് ചെറിയൊരു ഗാനമേള. അതിനപ്പുറത്ത് അതിസമൃദ്ധമായൊരു വിരുന്നുമേശ. വലിയ വലിയ തളികകൾ നിറച്ച് ആസ്വാദ്യകരങ്ങളായ പലതരം വിഭവങ്ങൾ വിളമ്പിവെച്ചിരിക്കുന്നു... ഓരോരുത്തരെയായി അരികിൽ വിളിച്ച് ജ്ഞാനി വിവരങ്ങളുന്വേഷിക്കുന്നു. ഏതാണ്ടു രണ്ടുമണിക്കൂർ ക്ഷണമിട വന്നു, അവന്റെ തവണയെത്താൻ. അവൻ തന്റെ വരവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ജ്ഞാനിയെ അറിയിച്ചു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി: “സന്തോഷത്തിന്റെ രഹസ്യമറിയാം. അല്ലേ? പക്ഷേ, തൽക്കാലം അല്പം തിരക്കുണ്ട്. പോയി എന്റെ ഈ കൊട്ടാരമൊക്കെ ഒന്നു ചുറ്റിനടന്നു കണ്ടിട്ടു വരു... ഒരു രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ്.”

ഒരു ചെറിയ സ്പുണ്ണെടുത്ത് അദ്ദേഹം അവന്റെ നേരെ നീട്ടി. അതിൽ രണ്ടു തുള്ളി എണ്ണയുണ്ടായിരുന്നു. “വെറുതെ നടക്കണ്ട... ഇതുകൂടി കൈയിലിരിക്കട്ടെ” -അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “നടക്കുമ്പോൾ എണ്ണ തുളുമ്പിപ്പോകാതെ സൂക്ഷിക്കണം.”

കൊട്ടാരത്തിലെ എണ്ണമറ്റ കോണിപ്പടികൾ കയറിയും ഇറങ്ങിയും അവൻ രണ്ടു മണിക്കൂർ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പക്ഷേ, മനസ്സമുഴുവൻ ആ സ്പുണ്ണിലായിരുന്നു. എണ്ണ തുളുമ്പിപ്പോകരുതല്ലോ. രണ്ടു മണിക്കൂറിനുശേഷം അവൻ ജ്ഞാനിയിരുന്നിരുന്ന മുറിയിൽ തിരിച്ചെത്തി.

“ഓ, നീ വന്നോ?” അദ്ദേഹം അവന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു: “എല്ലാം നടന്നു കണ്ടില്ലേ, ഊൺമുറിയിലെ തിരശ്ശീലകൾ പേർഷ്യയിൽനിന്ന് പ്രത്യേകമായി നെയ്തിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതാണ്. നമ്മുടെ ഉദ്യാനമെങ്ങനെ? തികച്ചും പത്തു വർഷമെടുത്തു അതീ മട്ടിലാക്കിത്തീർക്കാൻ. ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ പോയില്ലേ? എത്ര മൃദുലവും മനോഹരവുമാണ് ഓരോ തുകൽത്താളുകളും.”

എന്തു പറയണമെന്നറിയാതെ അവൻ പരുങ്ങി നിന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈ പറഞ്ഞതൊന്നും തന്നെ അവന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. മനസ്സു മുഴുവൻ സ്പുണ്ണിലെ എണ്ണയിലായിരുന്നു. അതെങ്ങാൻ തുളുമ്പിപ്പോയാലോ? അവൻ വാസ്തവം തുറന്നു പറഞ്ഞ് കുറ്റസമ്മതം നടത്തി.

“ആട്ടെ, ഒന്നുകൂടി പോയി എല്ലാം വിസ്തരിച്ചു കണ്ടിട്ടു വരു... ഇതാണെന്റെ ലോകം.” തിരിഞ്ഞു നടക്കാൻ ഭാവിച്ച അവനെ അദ്ദേഹം ഓർമ്മപ്പെടുത്തി: “ഒരാളെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവന്റെ ചുറ്റുപാടുകൾ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.”